

ДАРИЪС ОГЛЕДА КЛУБА И ПОЛУГОЛИТЕ ТЕЛА на претъпкания тансинг. Тази вечер „Скриймърс“ беше пълен с облечени в кожа жени и мъже, които изглеждаха, сякаш имаха научна степен по извършването на тежки престъпления.

Дариъс и другарят му се вписаха идеално в обстановката.

Само дето те действително бяха убийци.

– Значи наистина смяташ да го направиш? – попита го Тормент.

Дариъс го погледна през ниската маса. Другият вампир отвърна на погледа му.

– Да, ще го направя.

Тормент отпи от скоча си и се усмихна мрачно, при което се показаха връхчетата на кучешките му зъби.

– Ти си луд, Ди.

– Би трябвало да го знаеш.

Тормент вдигна чашата си в знак на почит.

– Очакваш прекалено много. Искаш да оставиш преобразяването на едно невинно момиче, което няма представа в какво се забърква, в ръцете на тип като Рот. Това е лудост.

– Той не е *лош*. Въпреки че изглежда като такъв. – Дариъс допи бирата си. – И освен това, прояви малко уважение.

– Проявявам, дявол го взел. Но идеята ти не е добра.

– Имам нужда от него.

– Сигурен ли си?

Една жена с много къса пола, високи до бедрата ботуши и бюстие от вериги се приближи до масата им. Очите ѝ блестяха изпод цял килограм грим и тя въртеше ханша си, сякаш беше без стави.

Дариъс я разкара. Тази вечер не му беше до секс.

– Тя е моя *дъщеря*, Тор.

– Тя е получовек, Ди. А ти знаеш какво е отношението му към хората. – Тормент поклати глава. – Моята пра-пра-прабаба е била като нея, но да си ме чул да го споменавам пред него?

Дариъс вдигна ръка, за да привлече вниманието на сервитьорката, и посочи празната си бутилка, както и почти празната чаша на Тормент.

– Няма да позволя още едно от децата ми да умре. Не и ако има възможност да я спася. Освен това не се знае дали изобщо ще се промени. Може би в крайна сметка ще си живее щастливо, без изобщо да разбере за мен. Случвало се е и преди.

Искрено се надяваше, че дъщеря му ще бъде пощадена. Защото ако минеше през преобразяването, ако оцелееше и се превърнеше във вампир, щеше да бъде преследвана, както преследваха и тях.

– Дариъс, ако той изобщо го направи, ще бъде, защото ти е задължен. Не защото го иска.

– Важното е да го направи, независимо от причината.

– Но на кого я поверяваш? Той е толкова деликатен, колкото пушка с рязана цев, а в началото може да бъде и груб. И макар ти да си подготвен за това, тя не е.

– Ще говоря с нея.

– И как ще стане това? Просто ще отидеш при нея и ще ѝ кажеш: „Хей, знам, че не си ме виждала никога преди, но аз съм твоят баща. А, и знаеш ли какво? Спечели от лотарията на еволюцията: Ти си вампир. Хайде да отидем в Дисниленд!

– В момента те мразя.

Тормент се приведе напред, масивните му рамена се раздвижиха под черната кожа.

– Знаеш, че винаги съм ти пазил гърба. Просто смятам, че трябва да преразгледаш решението си. – Последва напрегната пауза. – Може би аз мога да го направя.

Дариъс го погледна сухо.

– И после как ще се върнеш у дома? Ако научи, Уелси ще те прободат право в сърцето и ще те остави на слънце, приятел.

Тормент потрепери.

– Имаш право.

– А после ще тръгне да търси мен.

И двамата потръгнаха.

– Освен това... – Дариъс се дръпна назад, докато сервитьорката сложи питиетата им на масата. Изчака, докато тя се отдалечи, въпреки че гърмеше твърд рап и заглушаваше всичко. – Освен това живеем в опасни времена. Ако нещо се случи с мен...

– Аз ще се погрижа за нея.

Дариъс потука приятеля си по рамото.

– Знаем, че ще го направиш.

– Но е по-добре да бъде Рот. – В забележката му нямаше завист. Просто отбеляза факта.

– Няма друг като него.

– И слава богу – каза Тормент с лека усмивка.

Братството – тесен кръг от силни и опитни воители, които си разменяха информация и се биеха заедно – беше на същото мнение. Рот нямаше задръжки, когато ставаше въпрос за отмъщение и преследваше враговете с упорита целеустременост, която граничеше с лудост. Беше последният от рода си, единственият чистокръвен вампир останал на планетата, и макар че расата му го почиташе като свой крал, той презираше статуса си.

Беше почти жалко, че той бе най-добрата възможност за оцеляването на дъщерята със смесена кръв на Дариъс. Кръвта на Рот, толкова силна и чиста, щеше да увеличи шансовете ѝ да премине през преобразяването, ако то се случеше. Но Тормент беше прав. Това беше все едно да дадеш девица в ръцете на главорез.

Внезапно гълпата се люшна назад и хората се заблъскаха един в друг. Правеха път на някого. Или на нещо.

– По дяволите! Ето го и него – промърмори Тормент. Надигна скоча си и го глътна наведнъж. – Не се сърди, но аз изчезвам. Не е редно да присъствам на такъв разговор.

Дариъс гледаше как хората се разделят, отстъпвайки пред една внушителна, тъмна сянка, която се извисяваше над тях. Бягството беше добър рефлекс за оцеляване.

Висок два метра, Рот беше чист ужас, облечен в кожа. Косата му, дълга и черна, растеше V-образно над челото му. Плътни тъмни очила скриваха очите му, които никога не беше виждал. Раменете му бяха два пъти по-широки, отколкото на повечето мъже. С лице, което беше едновременно аристократично и брутално, той изглеждаше като крал, какъвто бе по рождение, и воин, какъвто го беше направила съдбата.

Вълната на заплахата, която винаги се носеше около него, беше като негова визитна картичка.

Когато студената омраза стигна до него, Дариъс надигна бирата си и отпи голяма глътка.

Дано да постъпваше правилно.

Бет Рандъл вдигна поглед, когато главният редактор опря хълбока си на бюрото ѝ. Очите му се сведоха към деколтето на блузата ѝ.

– Пак работиш до късно – промърмори той.

– Здравей, Дик.

Не е ли време да си вършиш къщи при жената и децата, добави тя наум.

– Какво правиш?

– Редактирам една статия на Тони.

– Знаеш, че има и други начини да ме впечатлиш.

Да, можеше да си представи.

– Прочете ли имейла ми, Дик? Следобед ходих в полицейския участък и говорих с Хосе и Рики. Те се къпнат, че в града се е появил търговец на оръжия. Намерили са два модифицирани магнума в наркочилъри.

Дик протегна ръка, за да я потупа по рамото и уж случайно я погали, преди да я дръпне.

– Продължавай да работиш върху регистъра за арести. Остава тежките престъпления на големите момчета. Не искаме с хубавото ти лице да се случи нещо.

Той се усмихна и притвори очи, когато погледът му се плъзна към устните ѝ.

Тези погледи започнаха преди три години, помисли си тя. Точно когато постъпи на работа при него.

Книжна торба. Трябваше ѝ една книжна торба, за да я нахлузва на главата си, когато разговаряше с него. Може би с портрета на госпожа Дик лепнат отпред.

– Искаш ли да те закарам у вас? – попита той.

Само ако ваят камъни, похотливце.

– Не, благодаря. – Бет се обърна към компютъра си с надеждата, че той ще схване намека ѝ.

Накрая шефът ѝ си тръгна, отправяйки се вероятно към бара от другата страна на улицата, където повечето репортери се отбиваха, преди да се приберат у дома. Колдуел, щата Ню Йорк, не предлагаше кой знае какви възможности за един журналист, но големите момчета на Дик със сигурност обичаха да си дават вид, че носят на плещите си тежко обществено бреме. Правеше им удоволствие да се настанят удобно край бара при Чарли и да си говорят за дните, когато са работили в по-големи и по-престижни вестници. Повечето от тях бяха като Дик: на средна възраст, умерени в убежденията си, компетентни, но не и изключителни в това, което правеха. Колдуел беше достатъчно голям и достатъчно близо до Ню Йорк, за да си има свои жестоки престъпления, арести на наркочилъри

и проституция, така че бяха доста заети. Но „Колдуел Куриър Джърнъл“ не беше „Таймс“ и нито един от тях никога нямаше да получи „Пулицър“.

Това бе по-скоро тъжно.

Да, добре, погледни се в огледалото, мислеше си Бет. Тя беше просто ресорен репортер. Никога не бе работила в национален вестник. И когато станеше на петдесет, освен ако не се случеше нещо междуременно, щеше да завърши кариерата си като редактор на глупави рекламни текстове за някое независимо лъскаво издание.

Посегна към пакетчето с шоколадови дражета „М&М“, от които похапваше, но за лош късмет се оказа празно. Отново.

Може би беше по-добре да се прибере у дома. И да си вземе китайска храна по пътя.

На излизане от нюзрума, представляващ отворено пространство, разделено на секции с леки преградни стени в сив цвят, тя попадна на тайните запаси от бисквити „Туинкис“ на Тони, с когото бяха приятели. Той ядеше непрекъснато. За него нямаше закуска, обяд и вечеря: яденето беше начин на съществуване. Ако не спеше, непременно дъвчеше нещо и за да не останеше без запаси, беше превърнал бюрото си в истинска съкровищница от калорийни разточителства.

Махна целюлана и докато гасеше лампите и слизаше по стълбището към Трейд Стрийт, не можеше да повярва, че яде този изкуствен боклук. Навън юлската жега беше като физически осезаема бариера между нея и апартамента ѝ. Дванадесет преки горещина и влага. За щастие китайският ресторант беше на половината път и там имаше мощен климатик. При малко повече късмет поръчката щеше да се забави и така щеше да постои малко на хлад, докато чака.

Довърши бисквитата, отвори телефона си, натисна бутона за бързо набиране и си поръча говеждо с броколи. Докато вървеше, оглеждаше познатите мрачни здания. В тази част от Трейд Стрийт имаше само барове, стриптийз клубове и няколко салона за татуировки. Китайският ресторант и заведението за тексаско-мексикански ястия бяха единствените заведения за хранене. Останалите сгради, използвани за офиси през двадесетте години, когато центърът бе процъфтявал, сега бяха празни. Познаваше всяка пукнатина по тротоара; знаеше кога се сменят светлините на светофарите. Какофонията от зву-

ци, която долиташе от отворените врати и прозорци, също не беше нищо ново.

В бара „Макграйдър“ свиреха блус; от стъклената врата на „Зироу Сам“ се носеше техно; системите за караоке в „Рубенс“ дънеха с всичка сила. Повечето заведения бяха доста прилични, но имаше две, които тя по принцип избягваше. От клиентите на едното от тях, „Скриймърс“, човек го побиваха тръпки. Бет би влязла в него само с полицейски ескорт.

Докато пресмяташе разстоянието до китайския ресторант, почувства, че я обзема умора. Господи, каква влага. Въздухът беше толкова тежък, че сякаш вдишваше вода.

Имаше чувството, че не само времето е причина за изтощението ѝ. Беше като пребита от седмици и подозираше, че я е налегнала депресия. Работата ѝ не вървеше наникъде. Живееше в жилище, което не харесваше. Имаше малко приятели, нямаше гадже и никакви перспективи за романтични изживявания. Когато надникнеше в бъдещето, представяйки си, че е останала в Колдуел с Дик и големите момчета, виждаше, че всичко щеше да се повтаря отново и отново, до безкрай: ставане сутрин, отиване на работа, опит за промяна, неуспех и обратно у дома, сама.

Може би трябваше да се махне. Да се махне от Колдуел. От „Колдуел Куриър Джърнъл“. От електронното семейство, състоящо се от будилника, телефона на бюрото ѝ и телевизора, които преследваха спокойните ѝ сънища.

В града наистина не я задържаше нищо друго, освен навикът. Не беше говорила с приемните си родители от години, така че нямаше да им липсва. А няколкото приятели, които имаше, бяха заети със собствените си семейства.

Чу цинично подсвирване зад себе си и завъртя очи. Това беше проблемът, когато работата ти е близо до баровете. Понякога ти се лепват разни досадници.

Последва дюдюкане, след това естествено две момчета бързо пресякоха улицата и тръгнаха след нея. Тя се огледа. Беше подминала баровете и навлизаше в дългата отсечка с необитаеми сгради преди ресторантите. Нощта беше тъмна, но поне имаше улични лампи и от време на време минаваше по някоя кола.

– Харесва ми черната ти коса – каза по-едрият и закрачи редом с нея. – Може ли да я пипна?

Бет не беше толкова глупава, че да спре. Приличаха на колежани, излезли в лятна ваканция, което значеше, че просто ще

ѝ досаждат, но не искаше да рискува. Освен това китайският ресторант беше само на пет преки.

Все пак бръкна в чантата си и затърси газовия спрей.

– Да те откарам ли някъде? – попита големият. – Колата ми е наблизко. Сериозно, какво ще кажеш да дойдеш с нас? Можем да се повозим.

Той се ухили и смигна на приятеля си, като че ли с мазните му приказки щеше да му излезе късмета с нея. Приятелчето му се засмя и започна да обикаля с подскоци край нея, при което рядката му руса коса също подскочаше нагоре-надолу.

– Хайде да я поразходим с колата! – каза русият.

Дявол да го вземе, къде беше спрят ѝ?

Големият протегна ръка и докосна косата ѝ. Тя го изгледа хладно. С полото и шортите си в цвят какви изглеждаше като типичен колежански красавец. Мечтата на всяка тъща.

Той ѝ се усмихна и тя забърза крачка, вперила очи в неоновата табела на китайския ресторант. Молеше се да мине някой, но жегата беше прогонила пешеходците, потърсили спасение на закрито. Наоколо не се виждаше никой.

– Ще ми кажеш ли как се казваш? – попита колежанчето.

Сърцето ѝ се разтуптя силно. Спрят беше в другата ѝ чанта. Още четири преки.

– Или просто да ти избира някакво име. Нека помисля... Какво ще кажеш за „маце“?

Русият се ухили.

Тя преглътна и извади мобилния си телефон за всеки случай, ако ѝ се наложи да се обади на 911.

Спокойно. Запази самообладание.

Представи си колко приятно ще бъде да усети хлада на климатика, когато влезеше в ресторанта. Може би е по-добре да изчака и да повика такси, за да е сигурна, че ще се прибере у дома, без тези двамата повече да ѝ досаждат.

– Хайде, маце – изгука типичният американец. – Знам, че ще ме харесаш.

Само още три преки...

Тъкмо слезе от тротоара, за да прекоси Десета улица, когато той я сграбчи през кръста. Краката ѝ се отделиха от земята и повлякъл я назад, той затисна с ръка устата ѝ с тежката си длан. Тя се бореше неистово, риташе и удряше и когато улучи окоото му, хватката му се отпусна. Тя рязко се дръпна от него, токовете

й се забиха в паважа, въздухът заседна в гърлото ѝ. По Трейд Стрийт мина една кола и тя се развика, съзирайки фаровете ѝ.

Но той отново я хвана.

– Ще ме молиш за това, кучко – каза в ухото ѝ колежанчето и я стисна в мъртва хватка. Извиваше врата ѝ назад, рискувайки да го счупи, и я теглеше все по-навътре в сенките. Усещаше миризмата на пот и евтиния му одеколон, чуваше пискливия смях на неговия приятел.

Уличка! Влачеха я към една странична уличка.

Стомахът ѝ се сви на топка, в гърлото си усети пареща горчилка, заизвива се бясно, опитвайки се да се освободи. Паниката ѝ даде сили. Но той беше по-силен от нея.

Издърпа я зад един контейнер за боклук и притисна тялото си в нейното. Тя го сръга с лакът в ребрата и продължи да рита.

– По дяволите, хвани ѝ ръцете!

Успя да забие върха на обувката си в слабините на русия, преди той да я хване за китките и да вдигне ръцете ѝ над главата ѝ.

– Хайде, кучко, това ще ти хареса – изръмжа колежанчето, опитвайки се да пхне коляното си между краката ѝ.

Притисна тялото ѝ към тухлената стена на сградата, като стискаше гърлото ѝ, за да не мърда. С другата си ръка разкъса блузата ѝ. Щом махна ръката си от устата ѝ, тя закрещя. Той я удари силно и Бет усети, че устната ѝ е разцепена. Кръв потече по езика ѝ, болката я зашемети.

– Направи го пак и ще ти отрежа езика. – Очите на колежанчето горяха от омраза и похот, когато издърпа сutiена ѝ нагоре и разголи гърдите ѝ. – По дяволите, мисля, че така или иначе ще го направя.

– Ей, тези истински ли са? – попита русият, като че ли тя щеше да му отговори.

Приятелят му хвана зърното на едната ѝ гърд и го дръпна. Тя трепна и очите ѝ се напълниха със сълзи. Или може би ослепяваше поради хипервентилацията.

Колежанчето се засмя.

– Мисля, че е натурална. Но и сам ще можеш да се убедиш, когато свърша.

Когато русият се захили, някаква част дълбоко в мозъка ѝ заработи и отказа да приеме случващото се. Трябваше да престане да се бори и да си спомни какво беше учила в курсовете по самозащита. С изключение на това, че дишаше тежко,

тялото ѝ замря, но мина цяла минута, докато колежанчето го забележи.

– Ще кротуваш ли? – попита той, като я гледаше подозрително.

Бет бавно кимна.

– Добре. – Той се наведе и дъхът му я удари в носа. Тя се постара да не се отдръпне, когато усети зловонната миризма на застоял цигарен дим и бира. – Но ако пак се разпищиш, ще те намушкам. Ясен ли съм?

Тя кимна отново.

– Пусни я.

Русият освободи китките ѝ и започна да обикаля ухилен край тях, като че ли търсеше най-доброто място за наблюдение.

Усещаше по кожата си грубите ръце на колежанчето, които я опипваха, и напрегна волята си, за да потисне пристъпа на гадене. Въпреки че изпитваше отвращение, когато дланите му притиснаха гърдите ѝ, тя посегна към щипа на панталона му. Все още я държеше за шията и ѝ беше трудно да диша, но когато докосна пениса му, той изстена и разхлаби хватката си.

С рязко движение сграбчи тестисите му и ги изви с всичка сила, а когато той се свлече надолу, нанесе силен удар с коляното си в носа му. Адреналинът ѝ се покачи и за част от секундата ѝ се прииска приятелчето му да ѝ се нахвърли, вместо да я зяпа глупаво.

– Да ви го начукам! – изкрещя тя към двамата.

Бет хукна към края на уличката, като придържаше с ръце блузата си и не спря да тича, докато не стигна до сградата, където живееше. Ръцете ѝ така трепереха, че едва успя да пхне ключа в ключалката. Чак когато застана пред огледалото в банята, осъзна, че по лицето ѝ се стичат сълзи.

Буч О'Нийл вдигна очи, когато полицейската радиостанция под контролното табло на необозначената му патрулна кола се включи. Съобщиха за мъж, станал жертва на нападение в една странична уличка наблизо.

Буч погледна часовника си. Беше малко след десет часа, което означаваше, че веселбата тепърва започва. Беше петък вечерта в началото на юли, разюзданите колежанчета наскоро бяха излезли във ваканция и умираха да се надпреварват в

Олимпийските игри за глупаци. Вероятно някой беше нападнал жертвата, за да я ограби или за да ѝ даде урок.

Надяваше се да е второто.

Буч взе микрофона и съобщи на диспечера, че ще провери какво става, въпреки че беше детектив от отдел „Убийства“, а не уличен полицаи. В момента работеше върху два случая – труп, изваден от река Хъдсън, и човек, ударен от кола, след което шофьорът избягал. Но винаги можеше да се случи и още нещо. Що се отнасяше до него, колкото по-дълго беше извън дома си, толкова по-добре. Мръсните съдове в умивалника и смачканите чаршафи на леглото нямаше да усетят липсата му.

Пусна сирената, натисна газта и си помисли: „Купонът вече може да започне.“

❖ 2 ❖

МИНАВАЙКИ ПРЕЗ „СКРИЙМЪРС“, РОТ С ПРЕЗРЕНИЕ наблюдаваше как хората от тълпата се препъват в бързината си да се дръпнат от пътя му. Порите им излъчваха страх и нездравео, силно любопитство. Вдъхна противната миризма.

Добитък. Всички до един.

Зад тъмните очила очите му се напържаха в мъждивата светлина и той затвори клепачи. Зрението му беше толкова зле, че в непрогледната тъмнина се движеше точно толкова уверено, колкото и на оскъдната светлина в клуба. Напрегна слуха си и различи звуците на музиката, влаченето на крака, шепот, звук от чаша, разбита се на пода. Беше му все едно дали на пътя му ще се изпречи нещо. Било то стол, маса или човек, той просто щеше да мине през него.

Усети съвсем ясно присъствието на Дариъс, защото беше единственият, от чието тяло не се носеше миризмата на панически страх.

Макар че дори воинът тази вечер беше доста изнервен.

Застанал пред другия вампир, Рот отвори очи. Виждаше Дариъс като смътна сянка, тъмното петно на лицето му и черните му дрехи бяха единствената информация, която очите му можеха да му дадат.

– Къде е Тормент? – попита той, долавяйки дъха на уиски.

– Отиде да глътне малко чист въздух. Благодаря, че дойде.

Рот се отпусна на един стол. Гледаше право пред себе си и наблюдаваше как тълпата постепенно поглъща пътеката, която беше проправил.

Чакаше.

Гръмогласната музика на „Лудакрис“ преля в по-консервативното изпълнение на „Сайпръс Хил“.

Стана му интересно. Дариъс беше пряк човек и знаеше, че Рот не обича да му губят времето. Щом мълчеше, значи имаше нещо.

Дариъс отпи от бирата си и въздъхна дълбоко.

– Господарю...

– Ако искаш нещо от мен, зарежи тези глупости. – Рот говореше провлечено. Усети приближаването на сервитьорката. Доби впечатление за големи гърди и ивица гола плът между опънатата ѝ блуза и късата пола.

– Искате ли нещо за пиене? – попита тя провлечено.

Изкуши се да ѝ каже да легне на масата и да му позволи да се възползва от сънната ѝ артерия. Човешката кръв нямаше да му даде сили за дълго, но със сигурност беше по-добра на вкус от разводнения алкохол.

– Не сега – отвърна той. Напрегнатата му усмивка я обезпокои и в същото време предизвика у нея похотлива тръпка. Той пое миризмата ѝ в белите си дробове.

Нищо интересно, помисли си Рот.

Сервитьорката кимна, но не помръдна. Стоеше и го зяпаше, в тъмнината късата ѝ руса коса ограждаше лицето ѝ като ореол. Беше като омагьосана и сякаш беше забравила не само името си, но и работата си.

Колко досадно.

Дариъс се размърда нетърпеливо.

– Това е всичко – измърмори той. – Друго не ни трябва.

Тя се отдалечи от масата им и се загуби в тълпата. Рот чу Дариъс да прочиства гърлото си.

– Благодаря, че дойде.

– Вече ми го каза.

– Да. Добре. Е, двамата с теб се познаваме отдавна.

– Да, така е.

– Участвали сме заедно в няколко славни битки. Избихме много *лесъри*.

Рот кимна. Братството на черния кинжал защитаваше вампирската раса от Обществото на лесърите поколения наред. Дариъс, Тормент и другите четирима. *Лесърите*, хора, останали без душа, които служеха на един ужасен господар, Омега, бяха далеч по-многобройни. Но Рот и воините се справяха с положението.

Дори нещо повече.

Дариъс се прокашля.

– След всичките тези години...

– Ди, давай направо по същество. Мариса трябва да свърши една малка работа тази вечер.

– Искаш ли да използваш пак стаята си в дома ми? Знаеш, че не позволявам на никой друг да остава там. – Дариъс се изсмя неловко. – Несъмнено брат ѝ предпочита да не се появяваш в дома му.

Рот кръстоса ръце пред гърдите си и побутна с крак масата, за да си освободи повече място.

Не му пукаше, че братът на Мариса е толкова чувствителен и не одобрява живота, който водеше Рот. Хавърс беше сноб и дилетант, който мислеше със задника си, вместо с главата си. Беше абсолютно неспособен да разбере какви врагове има расата им и какво трябва да се прави, за да се защитят членовете ѝ.

А и Рот нямаше намерение да се прави на тузар, докато избиват цивилното население, само защото скъпото момче било обидено. Трябваше да бъде на бойното поле с воините си, а не да кисне на някакъв си трон. Така че Хавърс можеше да върви по дяволите.

Макар че Мариса нямаше нищо общо с отношението на брат си.

– Ще се хвана за думата ти.

– Добре.

– Казвай какво има.

– Имам дъщеря.

Рот бавно обърна глава.

– Откога?

– От доста време.

– Коя е майката?

– Не я познаваш. Тя... тя почина.

Мъката на Дариъс се надигна около него, парливата миризма на стара болка прорязва вонята на пот, алкохол и секс в клуба.

– На колко години е? – попита Рот. Усещаше накъде отива разговорът.

– На двадесет и пет.

Рот изруга под нос.

– Не искам това от мен, Дариъс. Не ме моли да го правя.

– Налага се. Господарю, кръвта ти е...

– Още веднъж ме наречи така и ще ти затворя устата. Завинаги.

– Ти не разбираш. Тя е...

Рот понечи да стане. Дариъс го хвана за ръката, но веднага го пусна.

– Тя е наполовина човек.

Господи *Исусе*...

– Така че може и да не оцелее при преобразяването, ако то се осъществи. Виж какво, ако ѝ помогнеш, поне ще има шанс да живее. Кръвта ти е толкова силна, тя ще увеличи вероятността да премине през промяната. Не те моля да я направиш своя *шелан*. Нито да я защитаваш, защото с това мога да се справя и сам. Просто се опитвам да... *Моля те*. Всичките ми синове са мъртви. Тя е всичко, което ще остане след мен. И аз... Майка ѝ беше единствената любов в живота ми.

Ако беше някой друг, Рот щеше да използва двете си любими думи: *майната ти*. Според него когато ставаше въпрос за хора, имаше само две добри положения. Ако е жена – легнала по гръб. Ако е мъж – по корем и да не диша.

Но Дариъс му беше почти приятел. Или щеше да бъде такъв, ако го беше допуснал близо до себе си.

Рот се изправи и затвори очи. Обзе го омерзение, което се насочи към средата на гърдите му. Презираше се, че си тръгва, но не беше мъжът, който би могъл да помогне на едно бедно момиче със смесена кръв в такъв труден и опасен момент. Нежността и милосърдието не бяха в природата му.

– Не мога да го направя. Дори за теб.

Болката на Дариъс го заля като голяма вълна и от силата на това чувство Рот действително се разлюля. Той сграбчи рамото на вампира.

– Ако наистина я обичаш, направи ѝ услуга. Потърси някой друг.

Рот се обърна и си тръгна. По пътя си към вратата изтри спомена за себе си от мозъците на всички присъстващи в бара.

Силните щяха да си мислят, че са го сънували. Слабите изобщо нямаше да си спомнят за него.

Излезе на улицата и се отправи към един тъмен ъгъл зад „Скриймърс“, за да се дематериализира. Подмина една жена, която правеше свирка на някакъв мъж в сенките, скитник, напил се до безсъзнание, наркопласъор, който спореше по мобилния си телефон за актуалните цени на крека.

Рот веднага разбра, че някой го следи. И кой е той. Издаваше го сладникавата миризма на бебешка пудра.

Той се усмихна широко, разкопча коженото си яке и извади една от своите хира шурикен*. Допирът на дланта му до хладната неръждаема стомана на метателната звезда му беше приятен. Осемдесет грама смърт, готова да профучи във въздуха.

Стиснал оръжието в ръка, Рот не забърза крачка, въпреки че му се искаше да се втурне към сенките. След като отказа на Дариъс, той нямаше търпение да се сбие с някого, така че *лесърът* зад него се беше появил в адски подходящ момент.

Убийството на човек без душа беше точно от каквото имаше нужда, за да се отпусне.

Примамвайки *лесъра* в гъстия мрак, тялото на Рот се подготви за битка. Сърцето му биеше равномерно, мускулите на ръцете и бедрата му потрепваха в очакване. Ушите му доловиха шракването при освобождаването на предпазителя и той определи накъде е насочено оръжието. *Лесърът* се беше прицелил в тила му.

Рот се завъртя плавно точно когато куршумът излетя от цевта. Приведе се и хвърли звездата, която проблесна като сребро и въртейки се около оста си, описа смъртоносна дъга. Улучи *лесъра* право в шията и преряза гърлото му, след което продължи пътя си в мрака. Пистолетът издрънча при удара си в асфалта.

Лесърът се хвана за шията с две ръце и падна на колене.

Рот се приближи и пребърка джобовете му. Взе портфейла и мобилния телефон, които откри там, и ги прибра в якето си.

След това извади дълъг нож с черно острие от препасаната през гърдите му кания. Беше разочарован, че борбата не продължи по-дълго, но съдейки по черната, къдрава коса и относително неумелото нападение, *лесърът* беше новобранец. С бързо

* Хира шурикен – японско метателно оръжие във формата на звезда с остри върхове. – Бел. прев.

движение го обърна по гръб, подхвърли ножа си във въздуха, хвана го и дланта му здраво обгърна дръжката. Острието потъна в плътта, разряза костта и стигна до черната кухня, където някога е било сърцето.

Чу се хриптене и *лесърът* се разпадна, избухвайки в светлина.

Рот избърса острието в кожените си панталони, пъкна го обратно на мястото му и се изправи. Огледа се наоколо. След това се дематериализира.

Дариъс пиеше третата си бира. Две момичета, облечени в готически стил, спряха край масата, търсейки шанс да му помогнат да забрави тревогите си. Той отказа поканата им.

Излезе от бара и се запъти към своето BMW 650i, паркирано незаконно в уличката зад клуба. Като всеки вампир с неговото положение той можеше да се дематериализира по желание и да изминава огромни разстояния, но номерът беше труден за изпълнение, ако носиш нещо тежко. При това не беше нещо, което човек би искал да направи пред публика.

А и беше приятно да имаш хубава кола.

Дариъс влезе в беembeто и затвори вратата. Навън заваля дъжд и по предното стъкло като сълзи се застичаха едри капки.

Имаше и други възможности. Споменаването на брата на Мариса го накара да се замисли. Хавърс беше лекар, посветил се на лекуването на расата. Може би ще може да помогне. Със сигурност си струваше да опита.

Замислил се за плановете си, Дариъс пъкна ключа, за да запали колата, и го завъртя. Стартерът изхъхри. Отново завъртя ключа и когато чу ритмичното цъкване, бе обхванат от ужасно предчувствие.

Бомбата, закрепена под шасито на колата и свързана с електрическата система, избухна.

Преди взривът да изпепели тялото му, последната му мисъл беше за дъщерята, която още не го беше виждала. И никога нямаше да го види.